

РЕШЕНИЕ

№ 28942

гр. София, 03.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 08.08.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Мая Миланова, като разглежда дело номер **8094** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на М. Н. Х., ливанско гражданско, СДВНЧ – С., представляван от адв.Л. Д., САК, срещу Заповед № 3–1696/26.06.2025г. на ИФ Председател на Държавна агенция „Национална сигурност“, с която жалбоподателят е настанен принудително в Специален дом за временно настаняване на чужденци към Дирекция „Миграция“ МВР за срок до 6 месеца с цел организиране на експулсирането на чужденеца от Република България.
Жалбоподателят поддържа становище, че обжалваният акт е 1.нищожен - издаден без правно основание, тъй като е под закрилата на ЗУБ, предвид подадената молба за закрила, който закон е специален спрямо общия ЗЧРБ, като след две години задържане на основание чл.45б от ЗУБ е преместен принудително в СДВНЧ Б., без оглед наличието на производство по международна закрила по ЗУБ; 2. алтернативно незаконосъобразен - необоснован, постановен при съществено нарушение на административно-производствените правила, противоречие на материалноправните разпоредби и е в явно несъответствие с целите на закона. Основният аргумент е, че тъй като жалбоподателят е все още в производство по закрила, което му дава основание за законно пребиваване в страната, настаняване с цел връщане/експулсиране е незаконосъобразно, тъй като е невъзможно и би било противозаконосъобразно експулсирането на жалбоподателя в Л., преди приключване на производството по молбата за закрила с влязло в сила решение. Като процесуално нарушение посочва липсата на доказателства за посочената в заповедта опасност от укриване, този довод не е подкрепен с фактически и правни изводи. Не му е предоставен посоченият в заповедта доклад, заповедта няма собствени мотиви. Не е изследвана

и възможността за налагане на други обезпечителни мерки и са игнорирани исканията за такива, като се позовава на представена декларация от неговата съпруга аз предоставяне на жилище и издръжка. Многократно бил надвишен допустимият от закона срок за задържане. Разликата в законовия режим на задържането не променя факта на продължаващо идентично задържане при еднакви условия, режим и увреждащ ефект за лицето. Принудителното задържане засяга основни човешки права и свободи, гарантирани от Конституцията, Хартата на основните права на ЕС и Конвенцията за правата на човека и не може да бъде прилагано произволно, без да е доказано необходимо ограничението. В съдебно заседание се явява лично и се представлява от адвокат Д.. Пзовава се на здравословното състояние и че две години търпи да бъде настанен в едно заведение с условия по-лоши от затвора, за да не бъде върнат в страна, където животът му е застрашен. Жалбоподателят лично заявява, че не е направил нищо, посоченото в приложения том не е вярно, не желае да бяга от правосъдието, а иска да живее с жена си. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът поддържа, че заповедта е законосъобразна. В съдебно заседание се представлява от юрисконсулт И., който оспорва да се вземе предвид отношенията между жалбоподателя и госпожа Д., предвид че не е налице брак и фактическо съжителство. Що се отнася до здравословното състояние, то неговото настаняване с оспорената заповед е от юни и няма как да е причина за него. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Излага подробни съображения в писмени бележки.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със Заповед № 3-1695/26.06.2025г. на ИФ председател на ДАНС спрямо ливанския гражданин М. Н. Х. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „експулсиране“ на основание чл.42, ал.1, т.2 и ал.2, във връзка с чл.10, ал.1, т.1 и чл.44, ал.1 от ЗЧРБ и предвид мотиви, изложени в доклад рег.№ Т-6-2754/26.06.2025г. и че с действията си чужденецът може да постави в опасност сигурността на българската държава.

С обжалваната аповед № 3–1696/26.06.2025г. на ИФ Председател на Държавна агенция „Национална сигурност“, ливанският гражданин М. Н. е настанен принудително в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) към Дирекция „Миграция“ МВР за срок до 6 месеца с цел организиране на експулсирането, на основание чл. 44, ал.6 и ал.10 от ЗЧРБ, Заповед № 3-1695/26.06.2025г. на председателя на ДАНС за налагане на ПАМ „експулсиране“, приложена към заповедта и предвид приложеното в доклад рег.№ Т-6-2756/26.06.2025г. и че е налице опасност от укриване на чужденеца.

По делото е представен и приет като доказателство доклад рег.№ Т-6-2756/26.06.2025г., изготвен от длъжностно лице в ДАНС и утвърден от председателя на ДАНС. Жалбоподателят се запозна лично и с помощта на преводач с доклада, обособен в класифициран том.

Установява се, че жалбоподателят е влязъл нелегално в Република България през ноември 2023г., след което е бил задържан и вероятно настанен за кратко от органите на Дирекция „Миграция“ (няма конкретни данни за това и точния период). Подава молба за международна закрила пред ДАБ на 29.11.2023г., от която след това, на 14.12.2023г., се отказва и с Решение № 22459/21.12.2025г. на зам.председателя на ДАБ производството е прекратено, като след влизане в сила на решението, същият е предаден на Дирекция „Миграция“ на МВР. След това на 20.06.2024г. М. Н. Х. подава нова молба за закрила пред ДАБ, по която е образувано производство по общия ред и с решение № 1412/06.02.2025г. на председателя на ДАБ му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Установява се, че към

издаване на обжалваната заповед - 26.06.2025г., а и към настоящия момент, производството по обжалване на решението за отхвърляне на молбата за закрила не е приключило с влязло в сила съдебно решение и е на фаза подаване на касационна жалба срещу първоинстанционното решение на АССГ № 23175/04.07.2025г. по адм.дело № 2514/2025г.

При тази хронология, информация предоставяна от ДАНС на ДАБ и предвид производствата по молбата за закрила на жалбоподателя, спрямо него са предприемани мерки по ЗУБ и ЗЧРБ за настаняването му в помещение от затворен тип при РПЦ/СДВНЧ Б..

М. Н. Х. е настанен в СДВНЧ Б. въз основа на обжалваната заповед на 26.06.2025г., като това настаняване е на основания, предвидени в ЗЧРБ и приложена заповед за налагане на ПАМ „експулсиране“.

Преди това, тъй като на 29.11.2023г. е подал молба за международна закрила в Република България, е бил настаняван в помещение от затворен тип към РПЦ-С., с решения на председателя на ДАБ и на основания, предвидени в ЗУБ както следва: С решение № РПЗТ–41/06.12.2023г. на Председателя на ДАБ, Н. е бил настанен в помещение от затворен тип до окончателно приключване на производството за предоставяне на международна закрила, което е продължило до края на декември 2023г., когато поради оттегляне на молбата за закрила е прекратено производството по ЗУБ с решение № 22459/21.12.2025г. на председателя на ДАБ и се сочи, че след влизане в сила на решението, същият е предаден на Дирекция „Миграция“ на МВР. Поради подаване на нова молба за закрила от М. Н. Х. и предвид информация от ДАНС, че за чужденеца не са отпаднали основанията за настаняване в помещение от затворен тип, с решение № РПЗТ – 42 / 20.06.2024 г. на Председателя на ДАБ, жалбоподателят отново е настанен в помещение от затворен тип към РПЦ - С. до отпадане на основанията или до окончателното приключване на производството за предоставяне на международна закрила, което решение при обжалването му е оставено в сила. На 30.01.2025 г. жалбоподателят подава молба в ДАБ при МС с искане да бъде преразгледано решение № РПЗТ–42/20.06.2024 г., по която председателят на ДАБ с решение № РПЗТ–7/06.02.2025 г. е продължил настаняването на жалбоподателя в помещение от затворен тип към РПЦ – С.. Междувременно, докато трае така продълженото настаняване и предвид издадената заповед за налагане на ПАМ „експулсиране“, жалбоподателят е преместен и настанен, вече в СДВНЧ Б., въз основа на обжалваната по настоящото дело заповед.

От горното обобщено следва, че жалбоподателят е пребивавал 1. в РПЦ от затворен тип при ДАБ, на основания, предвидени в ЗУБ и въз основа на решения от председателя на ДАБ, предвид информация от ДАНС, за период от 29.11.2023г. до края на декември 2023г. и след това от 20.06.2024г. до 26.06.2025г. и 2. В СДВНЧ Б., на основания в ЗЧРБ – в период от около 6 месеца, от края декември 2023г. - до 20.06.2024г. (това се предполага, предвид посоченото в решение № РПЗТ-42/20.06.2024г., че е предаден на Дирекция „Миграция“) и след това от 26.06.2025г. и до момента, за 6 месеца, настанен с процесната заповед.

По делото са събрани доказателства относно здравословното състояние на жалбоподателя – медицинско направление от 01.08.2025г. и консултация с лекар от 05.08.2025г. във връзка с коремни оплаквания, като му е назначена терапия и препоръка при неповлияване за провеждане на ендоскопско изследване.

Представени са статии, доклади, анализи и други, от различни организации относно условията на живот в СДВНЧ, в които се описват условията в местата за задържане на чужденци проблемите, с които се сблъскват. Същите обаче се явяват неотнормими към съдебния контрол на заповедта за настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ от председателя на ДАНС, доколкото относно нейната законосъобразност съдът проверява дали са налице условията за издаването ѝ, а не проверява изпълнението ѝ и условията в мястото на настаняване, които могат да бъдат

предмет на отделна защита, в друго производство.

Представена е декларация за предоставяне на жилище и издръжка по чл.72, ал.5 от ППЗЧРБ и приложения към нея от К. Б. Д., с която същата декларира, че ще осигурява жилище и издръжка на чужденеца в РБългария, до изпълнение на наложените ПАМ. Прилага се извлечение от банкова сметка, документи за собствен имот, свидетелство за религиозен брак и документи относно признаване на такъв брак от ливанските власти.

Съгласно представено свидетелство за съдимост от ливанските власти, М. Х. не е осъждан.

Наред с горното са представени и писма за заплахи, които са неотносими към настоящото производство, а към производството по ЗУБ и обжалване на заповедта за ПАМ „експулсиране“.

От гласните доказателства, събрани чрез разпит на свидетелката К. Д. се установява познанството им с жалбоподателя, тяхното сближаване и ежедневни срещи в СДВНЧ, сключен религиозен брак (приложено е свидетелство от М.), които според нея удостоверяват тяхното фактическо съжителство и са в подготовка на документи за сключване на граждански брак. Д. заявява своята готовност и възможност да осигури жилище и издръжка на жалбоподателя, за което е представила писмени доказателства, описани по горе. Взаимоотношенията им били подкрепяни от близките им.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е в срок (видно от изпращането до електронната поща на съда), от адресата на обжалвания акт, подлежащ на оспорване по съдебен ред.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен орган – председателя на ДАНС, който съгласно чл.44, ал.6, ал.10 във връзка с ал.1 от ЗЧРБ има правомощие да издава такива заповеди спрямо лицата с наложена от него ПАМ „експулсиране“, с цел обезпечаване изпълнението й–експулсирането. В случая е подписана от Д. Д., който е определен за временно изпълняващ функциите на председател на ДАНС с решение № 338 от 28 май 2025г на Министерски съвет на РБ.

Спазена е зискуемата форма и реквизити, както общите по чл.59 от АПК, така и специалните съгласно чл. 44, ал. 10 от ЗЧРБ - в заповедта изрично е посочена необходимостта от настаняването – организиране на експулсирането, както и данните по доклад с класифицирана информация и опасност от укриване и закономото основание за настаняването, приложено е копие от заповедта за наложената принудителна административна мярка за експулсиране. Самият закон в чл.44, ал.1 допуска фактическите основания за налагането на конкретната принудителна административна мярка, в случай че съдържат класифицирана информация, да се посочват в отделен документ, изготвен от съответните длъжностни лица по реда на Закона за защита на класифицираната информация. В случая това е докладът, съставен от длъжностно лице в ДАНС и към който препраща заповедта.

Не се откриха съществени процесуални нарушения при издаване на заповедта, които да обосноват незаконосъобразност. По възражението на жалбоподателя, че не му е осигурено запознаване с доводите на органа, в случая с доклада, по време на административното производство, дори и това да е така предвид бързината на производството по тази мярка, е отстранено при упражняване правото на защита с обжалването на заповедта пред съда, чрез запознаване по делото, с помощта на преводач.

Налице са материалноправните предпоставки за издаването на заповедта.

Съгласно чл.44, ал. 6 от ЗЧРБ, посочена като правно основание на заповедта, принудително настаняване може да се приложи като мярка с цел организиране експулсирането на чужденец, когато е налице опасност от укриването му. В случая спрямо жалбоподателя има наложена принудителна административна мярка експулсиране, като няма данни заповедта затова да е

отменена и подлежи на изпълнение, доколкото не се установява друго по делото. За да обезпечи това изпълнение и защото е счел, че за М. Н. Х. е налице опасност от укриване, ответникът е приложил мярката принудително настаняване. Докладът, към който заповедта препраща с рег.№ Т-6-2754/26.06.2025г., съставен от длъжностно лице от ДАНС по реда на ЗЗКИ, съдържа данни за този му извод за опасност от укриване заедно с данни, свързани със защитата на националната сигурност и съдът го намира за достатъчно мотивиран като фактическото основание за прилагане на посоченото правно основание. Според §1, т.4 в от ДР на ЗЧРБ опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Що се отнася до наведеното от жалбоподателя за поведението му по време на пребиваването му в помещение от затворен тип при РПЦ на ДАБ и в СДВНЧ Б., то не може да бъде използвано като база за извод дали лицето би се укрило във връзка с експулсирането, данни за такова предположение се черпят от поведението му преди налагането на мерките, включително и начинът, по който е влязъл в страната и другите данни от доклада.

Неоснователен е основният довод в жалбата, че заповедта е нищожна, защото е недопустимо настаняване в СДВНЧ при наличие на подадена молба за зарила. След като жалбоподателят попада в хипотеза на чл.67, ал.3 ЗУБ, и преди да влезе в сила акт по молбата му за закрила, спрямо него е допустимо да бъдат налагани и изпълнявани принудителни административни мерки по реда на ЗЧРБ, в случая, наложени на основания, свързани със заплахата за националната сигурност и общественения ред. Съгласно чл.67, ал.1 ЗУБ принудителните административни мерки "отнемане правото на пребиваване", "връщане", "експулсиране" и "забрана за влизане в страната" не се привеждат в изпълнение до приключване на производството с влязло в сила решение. Посочената забрана за изпълнение на принудителните административни мерки по ЗЧРБ обаче отпада съгласно ал. 3 на чл.67 от ЗУБ, когато има основания да се смята, че чужденецът, търсещ или получил закрила, представлява опасност за националната сигурност. В случая според ДАНС е така и с това е мотивирал заповедта за експулсиране. В този смисъл наличието на неприключило с влязло в сила решение производство по молбата за закрила на кандидата, не изключва възможността спрямо него, щом е лице, за което има данни, че представлява опасност за националната сигурност да бъде наложена мярка експулсиране, която да бъде обезпечена с принудително настаняване в СДВНЧ.

По отношение възражението, че вече е бил достатъчно дълго задържан, макар и на основание разглеждане на молбата му за закрила: Действително, жалбоподателят е бил настанен в помещение от затворен тип при РПЦ на ДАБ повече от година, но това е на друго основание и с друга цел – разглеждане на молбата му за закрила, изискването за чиято продължителност е да е „във възможно най-кратък срок“. Докато в случая задържането е с цел извеждане - привеждане в изпълнение на мярка по експулсиране, чиято максимална продължителност съгласно Директива 2008/115 ЕО във връзка с процедура за връщане вследствие на незаконно пребиваване и чл.44, ал.8 от ЗЧРБ е общо 18 месеца. Настоящото задържане е определено за до 6 месеца, и дори ако се прибави друго такова от Дирекция „Миграция“ за периода от декември 2023г. до юни 2024г., то все още общо е в допустимите два пъти по 6 месеца задържане с цел извеждане. Съгласно тълкуването, дадено в решение на СЕС по С-387/2024 незаконосъобразността на задържането на лицето, на основание молба за закрила (например, ако в случая се приеме, че това задържане за целите на производството по ЗУБ е било продължило прекалено дълго, извън предписания от чл.45б, ал.1 ЗУБ и Директива 2013/33/ЕС възможно най-кратък срок), не означава и незаконосъобразност на задържане на лицето на някое от другите основания, ако е налице

такова, а в случая е налице основание за задържане с цел извеждане и именно неговата законосъобразност се разглежда от съда. Гаранция за това да не продължи прекомерно задържането с цел извеждане е абсолютният му максимум от 18 месеца и то с възможност за преразглеждане. Властите – органите на ДАБ и миграционните власти следва да съобразяват тежестта на ограничението, до което води постановеното от тях задържане и да го прилагат във възможно най-кратък срок - органите на ДАБ, докато разгледат молба за закрила (следва да се отбележи и че самият кандидат е подавал молба, отказал се е от нея, после пак е подал молба, което също удължава процеса) и не повече от 18 месеца – миграционните власти, когато постановят извеждане, като при всяко продължаване следва да се следи дали продължава да разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца следва да е с преценка дали съществува разумна възможност. Спрямо задържането от председателя на ДАНС, което проверява настоящия съд, тази продължителност все още е в рамките на допустимия срок съгласно Директива 2008/115 ЕО и чл.44, ал.8 от ЗЧРБ.

Жалбоподателят обосновава довод, че наложената мярка е непропорционална и не съответства на целта на закона. Съдът намира, че макар ограничаването на правото на свободно придвижване да е крайна мярка, в случая, то е обосновано като необходимо с цел организиране на експулсирането на чужденеца от Република България и с конкретните данни, събрани от специализирания орган в областта на защитата на националната сигурност ДАНС, които мотивират допустимостта на това засягане. С оглед на тези обстоятелства, по-леките мерки по чл. 44, ал.5 от ЗЧРБ не биха гарантирали изпълнението на заповедта за експулсиране, което също е посочено в приложения доклад. В този смисъл доказателствата относно издръжка и жилище от свидетелката и отношенията с жалбоподателя, не оборват мотивираността на вече направената преценка на органа в първоначалната заповед за задържане, която съдът проверява по настоящото дело, но могат да бъдат взети предвид от органа при преразглеждането на задържането.

Що се отнася до оплакването във връзка със здравословното състояние, то настанените в СДВНЧ лица имат право на медицинско обслужване (в случая е видно, че е направена консултация с препоръка за терапия и евентуално изследване) и в случай, че им бъде отказано, то имат право да потърсят защита (няма данни да е отказано прилагане на препоръчаната терапия и изследване или достъп до медицинска помощ).

Поради изложените съображения, обжалваната заповед е законосъобразна и жалбата следва да се отхвърли.

Ответникът претендира юрисконсултско възнаграждение, но предвид характера на производството и положението на жалбоподателя, съдът намира, че следва да не го осъжда да заплаща юрисконсултско възнаграждение на ответника по делото

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н. Х. срещу Заповед № 3–1696/26.06.2025г. на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, с която жалбоподателят е принудително настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци към Дирекция „Миграция“-МВР за срок до 6 месеца с цел организиране на експулсирането на чужденеца от Република България.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14 дневен срок от съобщаването.

Съдия:

